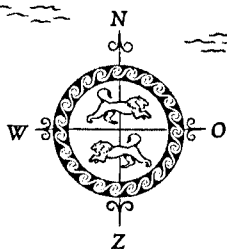
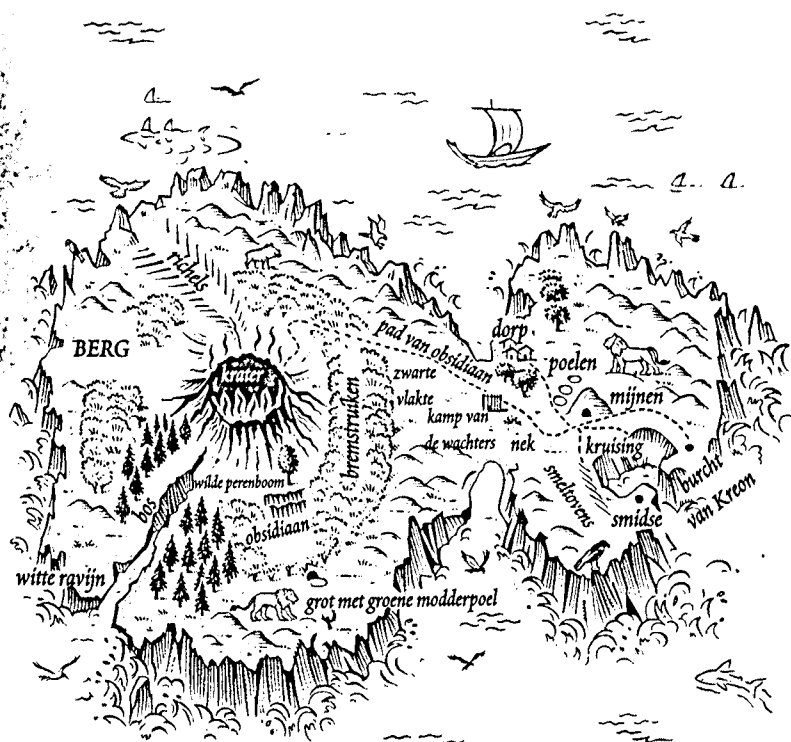

THALAKREA

MICHELLE PAVER

HYLAS EN DE SCHADUW VAN DE LEEUWIN

TIJDEN VAN GODEN EN GEVECHTEN

the house of books

Oorspronkelijke titel: Gods and Warriors – *The Burning Shadow*

Oorspronkelijke uitgave: Puffin

Copyright © 2013 Michelle Paver

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling: Ellis Post Uiterweer

Vormgeving omslag & omslagillustratie: b'IJ Barbara

Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3614 6

ISBN e-book 978 90 443 4114 0

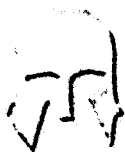
NUR 283/284

D/2013/8899/119

www.michellepaver.com

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Wegwezen!’ riep Hylas uit.

Het everzwijn keek hem verstoord aan en ging verder met zich genietend wentelen in de modder. Zij en haar jongen hadden in het begin van de lente dolle pret, en ze was zeker niet van plan op te stappen om een mager joch de gelegenheid te geven hier te komen drinken.

Er stond een kille wind die de distels op de hellingen deed ritselen en die dwars door de gaten in Hylas’ tuniek blies. Hij was moe, zijn voeten deden pijn, en zijn waterzak was al sinds de vorige avond leeg. Hij moest echt naar de bron toe.

Hij deed een steentje in zijn slinger en raakte het everzwijn op haar flank. Het dier trok zich er niets van aan. Langzaam haalde Hylas diep adem. Wat nu?

Plotseling kwam het everzwijn overeind, stak haar staart op en vluchtte weg, in volle vaart gevolgd door de biggetjes.

Hylas dook in elkaar achter een doornstruik. Wat had ze aangevoeld?

Op dat moment ging de wind liggen. De haartjes in zijn nek kwamen overeind. De stilte was geladen en voelde merkwaardig aan.

Als uit het niets verscheen een leeuw.

De leeuw kwam van de helling gesprongen en bleef op een afstand van twee passen van Hylas staan.

Hylas durfde nauwelijks adem te halen. De leeuw was zo dichtbij dat hij de muskusachtige geur van de vacht kon ruiken, en hij zag het stof rond de enorme poten neerkomen. Hij zag de geelbruine manen in de windstilte bewegen. Stilletjes smeekte hij de leeuw om zijn leven te sparen.

De leeuw draaide zijn grote kop en keek hem aan. De gouden ogen waren stralender dan de Zon. De leeuw kende hem. De leeuw zag zijn geest als een kiezelsteentje op de bodem van een diepe, heldere poel. De leeuw verlangde iets van hem. Hylas wist niet wat, maar het voelde als een bevel.

Weer hief de leeuw de kop en snoof. Toen sprong de leeuw verder de helling af. Hylas zag hem een stapel rotsblokken op springen en neerkomen zonder geluid te maken. Vervolgens verdween de leeuw in het struikgewas. Alleen de muskusachtige geur en de afdrukken van de grote poten bleven achter.

De wind stak weer op en blies stof in Hylas' ogen. Bevend kwam hij overeind.

Bij de bron vulden de pootafdrukken van de leeuw zich met water. Hylas knielde bij een pootafdruk zo groot als zijn hoofd. Water uit de pootafdruk van een leeuw verleende kracht. Hij boog zich voorover en dronk.

Iets zwaars bonkte tegen hem op, en hij viel om.

'Misschien ben je er sterker van geworden,' hoorde hij een stem, 'maar meer geluk heb je er niet van gekregen.'

‘Waar brengen ze ons naartoe?’ jammerde de jongen naast Hylas.

Niemand gaf antwoord. Niemand wist het.

Het schip was afgeladen vol: tien slaven geketend aan elke roeiriem, twintig slaven bij elkaar gekropen op dek, en acht opzichters, voorzien van zwepen met koper aan de uiteinden.

Hylas zat tegen een boord van het krakende en stampende vaartuig. Zijn polsen deden pijn, de leren band om zijn nek schuurde en zijn hoofdhuid schrijnde. Twee dagen geleden had een van de slavenhandelaren zijn blonde haar heel kort afgesneden.

‘Waar kom je vandaan?’ had de slavenhandelaar tegen hem gebluft, terwijl hij hem ontleed van zijn spullen en hem met brute kracht vastbond.

‘Hij is op de vlucht,’ had zijn metgezel gemompeld. Hij had Hylas’ lippen opgetrokken om zijn gebit te controleren. ‘Dat zie je zo.’

‘Klopt dat, jong? Waarom is er een stukje van je oor af? Doen ze dat waar jij vandaan komt met dieven? Nou?’

Hylas had stijf zijn mond gehouden. Hij had een herder het laatste van Pirra’s goud gegeven om het onderste stukje van zijn oor af te snijden, omdat de inkeping erin duidelijk maakte dat hij een Buitenstaander was.

‘Dat verstond hij wel,’ zei de kleinere van de twee. ‘Dan moet hij uit Akea komen. Uit welk deel kom je, jongen? Arkadië? Messenië? Lykonië?’

‘Wat maakt het uit?’ grauwde de ander. ‘Hij ziet er best sterk uit, hij kan heel goed een spin zijn.’

Een wát? vroeg Hylas zich af.

Wie waren deze mannen? Ze droegen tunieken van ruwe wol en mantels van vettige schapenvacht, ze leken meer op boeren dan op krijgers van de Kraaien. Maar het zou best

kunnen dat ze voor de Kraaien werkten. Ze mochten er dan ook niet achter komen wie hij was.

Een golf spatte uiteen in zijn gezicht, en dat bracht hem terug in de werkelijkheid. De jongen naast hem kreunde en gaf over in Hylas' schoot.

‘Je wordt bedankt,’ mopperde Hylas.

De jongen snauwde zachtjes iets.

Terwijl Hylas zijn best deed geen acht te slaan op de stank van overgeefsels, draaide hij zich terug naar de Zee. Het schip lag laag in het water, en hij had uitgekeken naar dolfijnen. Tot nog toe had hij er geen gezien. Hij dacht aan Geest, met wie hij de vorige zomer bevriend was geraakt. In elk geval was de dolfijn blij en gelukkig bij zijn school dolfijnen, waar hij in vrijheid leefde. Aan die gedachte hield Hylas zich vast.

En misschien was Pirra het op het verre Keftioe gelukt te ontsnappen. Ze was de dochter van de Hoge priesteres en onvoorstelbaar rijk. Ooit had ze gezegd dat ze er alles voor over zou hebben om vrij te zijn. Toen had hij haar voor gek versleten. Nu wist hij wel beter.

Er sneed een vin door het water, griezelig dicht bij waar hij zat. De haai keek hem met zijn doffe zwarte oog aan en verdween toen weer onder water.

Daarom zijn er geen dolfijnen, dacht Hylas, omdat er te veel haaien zitten.

‘Dat is de zevende sinds we zijn uitgevaren,’ zei de man aan de andere kant van de zeezieke jongen. Hij had ooit zijn neus gebroken en die was niet netjes geheeld; hij stond scheef. Zijn bruine ogen stonden vermoeid, alsof hij te veel ellende had meegemaakt.

‘Waarom volgen ze ons?’ mompelde de zeezieke jongen.

De man haalde zijn schouders op. ‘Dode slaven worden overboord gegooit. Haaienvoer.’

Er klonk het geluid van een zweep, en de man werd op zijn wang geraakt. 'Geen geklets!' riep een opzichter met een dikke buik.

Bloed sijpelde in de baard van de man. De uitdrukking op zijn gezicht veranderde niet, maar iets in zijn blik maakte Hylas duidelijk dat hij in gedachten een mes in de harige pens van de opzichter stootte.

Aan de positie van de Zon te zien waren ze al sinds het ochtendgloren in zuidoostelijke richting aan het varen. Dat betekende dat ze ver weg van Akea waren. Hij was razend op zichzelf. Al die moeite die hij had gedaan was voor niets geweest omdat hij heel eventjes niet had opgelet.

Het spijt me, Issi, zei hij in gedachten.

Het vertrouwde schuldgevoel knaagde aan hem. Hij had slechts één herinnering aan zijn moeder, en dat was dat ze hem opdroeg goed voor zijn kleine zusje te zorgen. En dat had hij niet gedaan. De avond waarop de Kraaien hun kamp hadden overvallen, had hij hen weggelokt, maar later had hij Issi niet meer kunnen vinden. Zou ze beseffen dat hij het voor haar had gedaan? Of zou ze denken dat hij haar in de steek had gelaten om zichzelf in veiligheid te kunnen brengen?

Inmiddels was dat al een jaar geleden. Sindsdien was hij erachter gekomen dat Issi misschien in Messenië was, de door een hoofdman geregeerde landstreek in het uiterste westen van Akea. De vorige zomer had hij voor overtocht betaald op een schip, maar dat was van eiland naar eiland gevaren voordat het eindelijk aanlegde in Makedonië, en dat was hopeloos ver in het noorden.

Acht manen lang was hij door onbekend gebied getrokken waar vijandig gezinde boeren en woeste honden woonden. Aldoor had hij zich verborgen moeten houden, aldoor was hij alleen geweest. Langzamerhand was het

beeld van zijn onstuimige, praatgrage zusje vervaagd tot-
dat hij zich nauwelijks meer haar gezicht kon herinneren.
Dat beangstigde hem nog het meest.

Blijkbaar was hij in slaap gevallen, want hij werd wak-
ker doordat de slaven zich onrustig bewogen. Ze naderden
land.

In de rode gloed van de zonsopgang zag Hylas een enor-
me zwarte berg met wolken om de top oprijzen uit de Zee.
De top was merkwaardig plat, alsof een god die er in een
vlaag van woede had afgehakt.

Beneden zag hij een baai met zwartgrijs zand tussen twee
landtongen die naar binnen bogen, als geopende kaken.
Toen het schip daar tussendoor voer, hoorde hij het krijsen
van zeevogels en het dreunen van hamers. Ook ving hij een
vreemde geur op, als van rotte eieren.

Terwijl hij naar de westelijke landtong tuurde, ving hij
een glimp op van vuur en rook bij de top. De landtong aan
de andere kant bestond uit een steile, rotsachtige heuvel
waarop zich een stenen muur verhief met flakkerende
toortsen, als alziende ogen. Dat moest de burcht van een
hoofdman zijn. Van daaruit kon je over het hele eiland uit-
kijken. Van daaruit kon je niets ontgaan.

‘Waar zijn we hier?’ vroeg de zeezieke jongen op klagerige
toon.

De man met de gebroken neus zag bleek onder zijn ver-
weerde huid. ‘Dat is Thalakrea. Ze sturen ons de mijn in.’

‘Wat is een mijn?’ vroeg Hylas.

De man keek Hylas scherp aan, maar net op dat moment
werd Hylas door een opzichter aan de band om zijn nek
overeind getrokken. ‘Dat is waar je de rest van je leven gaat
doorbrengen.’

2

‘Maar wat is een mijn nou?’ vroeg Hylas weer aan de man met de gebroken neus.

Na een moeilijke klim waren ze bij een kruising gekomen. Twee paden liepen naar de landtongen, één pad ging verder het land in, en een vierde eindigde hier bij de mijnen: een forse rode heuvel vol halfnaakte slaven. Mannen beukten op felgroen gesteente, vrouwen en meisjes spoelden de steenbrokken in troggen, jongetjes sorteerden ze, en dat allemaal onder de oplettende blik van opzichters. Wat hoger op de heuvel zwermde slaven in en uit openingen in de helling, als vliegen bij een wond.

‘Een mijn is een plek waar mensen komen om brons te kunnen maken,’ antwoordde de man met de gebroken neus. ‘Graven totdat ze bij het groensteen komen. Dat loshakken, verpulveren en in het vuur leggen totdat het koper eruit vloeit. En dan mengen met tin.’ Hij maakte een hoofdgebaar in de richting van de vuren bij de top. ‘Smeltovens. Het domein van de smid.’

Hylas slikte moeizaam. In Lykonië, waar hij was opge-

groeid, maakten de boeren hun excuses aan de Aarde voordat ze hun gerstakkertjes gingen ploegen, ook al deed ploegen Haar niet echt pijn en verdwenen de littekens al snel. In deze gefolterde heuvel was te diep gehakt om de wonden ooit nog te laten helen.

Eindelijk werden ze losgemaakt, en een opzichter liep langs de rij om de slaven te inspecteren. 'Hamerman,' grauwde hij, en de man met de gebroken neus werd weggeleid. 'Sjouwer. Verpulveraar.' Hij keek naar Hylas. 'Spin.'

Een grotere jongen gebaarde dat Hylas met hem mee moest komen, en samen klauterden ze over hopen rood gruis met scherven glanzend zwart steen ertussen. Hylas herkende het steen als obsidiaan. De krijgers van de Kraaien maakten daar hun pijlpunten van. De vorige zomer had hij nog zo'n pijlpunt uit zijn arm gehaald. Hij deed net alsof hij struikelde, pakte snel een scherf en verborg die in zijn vuist.

Ze kwamen bij een kuil op de lage helling. De jongen zei dat Hylas daar op de andere spinnen moest wachten, en liet hem toen achter.

De kuil bleek een soort hol te zijn, want Hylas zag vier bundeltjes vodden op vier plekken aangestampde aarde liggen. Hij plofte neer, te uitgeput om zich druk te maken over waar hij ging zitten. Hij kon zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst iets had gegeten of gedronken, en van het gedreun van de hamers kreeg hij hoofdpijn. Zijn nieuwe tatoeage schrijnde. Nadat ze door het water waren geplonsd en aan land waren gekomen, had een man hem bij zijn onderarm gepakt en daar steeds weer met een benen naald in geprikt. Tot slot had hij er een pasta in gewreven die naar roet rook. Het resultaat was een groezelige zigzag, als een berg met twee toppen. Het teken van zijn eigenaar.

De Zon ging onder en in het hol werd het schemerdonker. De hamers zwegen, afgezien van eentje bij de smeltovens hoog op de helling.

Er verschenen vier jongens bij het hol die Hylas boos aankeken, alsof hij iets was wat ze hadden vergeten weg te gooien op de afvalhoop. Ze waren bedekt met een laag rood stof, en op hun magere armen hadden ze merkwaardig groenige littekens. Ze hadden geen kleren aan, alleen met zweet doordrenkte vodden om hun hoofd, hun heupen en hun knieën.

De langste jongen leek een paar jaar ouder dan Hylas. Hij had een haakneus en zijn zware zwarte wenkbrauwen waren samengegroeid. Aan een leren veter op zijn borst hing een verschrompeld stuk gedroogd vlees zo groot als een vinger. Blijkbaar was hij de leider, en hij keek Hylas uitdagend aan.

De jongste was een jaar of zeven, en hij had O-benen en zwakke ogen. Met een angstige blik keek hij op naar de oudere jongen.

De derde jongen had zwart haar en straalde iets arrogants uit. Hij deed Hylas denken aan een Egyptenaar die hij de vorige zomer had gezien.

De vierde leek wel een geraamte met paniekerige ogen. Zijn sleutelbeenderen staken uit, en hij keek voortdurend angstig achterom.

De Egyptische jongen zette een stap naar Hylas toe. 'Rot op,' zei hij. 'Dat is mijn plek.'

Hylas wist dat hij beter niet kon toegeven. 'En nou is het mijn plek,' zei hij, en hij liet de jongen de scherp obsidiaan in zijn hand zien.

De jongen beet op zijn lip. De anderen bleven afwachting staan. Toen pakte de jongen met een vloek zijn spullen op en legde die ergens anders neer.